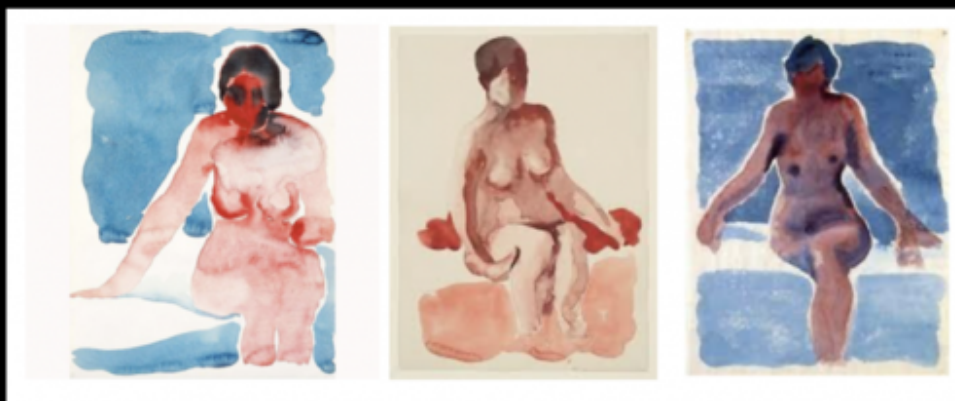

Advent: 77. Bolest adventu

Advent

Bolest adventu

Advent

Akvarelové studie, Georgia O'Keeffeová

Bolest adventu

Toto je druhá úvaha ze čtyřdílné série, ve které se snažíme nově nahlédnout na Ježíšovo vtělení očima a tělem ženy, Marie, Ježíšovy matky.

Aby se Ježíš mohl stát tělem, vtěleným slovem, musel se narodit. Stejně jako každý z nás, i jeho cesta začala v těle ženy. Jeho tělo muselo vstoupit na svět skrze vody porodního kanálu ženy jménem Marie.

Její porod byl s největší pravděpodobností dlouhý, protože to bylo podle všeho její první dítě a předtím žádné dítě ze svého těla neprotlačila. My ženy se můžeme připravovat, jak chceme, ale nic nás nemůže skutečně připravit na násilí, bolest, strach a nepředvídatelnost porodu.

„Still Water“ od Amandy Greavette 48x36in 2013 uvedeno v článku Huffington Post 2016

Je úžasné, co naše tělo dokáže, a přitom je neuvěřitelně křehké. Věci se mohou tak rychle pokazit. Při porodu můžeme zemřít. I když víme o péči o matky všechno, úmrtnost ve Spojených státech je na vyspělé zemi ve srovnání s našimi protějšky stále děsivě vysoká. Tělo je křehké. Tělo nás vystavuje bolesti.

*„Nedbali jste na skálu, která vás porodila, zapomněli jste na Boha, který vás porodil.“
Deuteronomium 32:18*

Phyllis Tripleová o této pasáži píše: „Musíme zdůraznit nápadné vyobrazení Boha jako ženy v porodních bolestech, neboť hebrejské sloveso má výhradně tento význam“.

Jann Aldredge-Clantonová říká, že hebrejské sloveso z tohoto verše je přesně přeloženo jako „porodil“, nikoli jako „zplodil“, jak bylo v minulosti často překládáno. „Po staletí překladatelé a komentátoři takový ženský obraz ignorovali, což mělo pro Boha, muže i ženu katastrofální následky. Obnovit obraz Boha jako ženy znamená uvědomit si mužské modlářství, které dlouho zamořovalo víru.“

Bůh nás rodil v bolestech, on pracuje, aby tvořil, aby rodil nový život ve své plodivé síle a slávě.

Detail obrazu Panna s dítětem v majestátu. Přisuzováno mistru Pedretovi. Španělsko, Katalánsko, 12. století. Datace: kolem roku 1100. (Wikimedia)

Bolest žen je Bohu důvěrně známá.

Bolest při porodu nespočívá jen v tom, že bolí, a to opravdu hodně, ale v tom, že stále pokračuje a pokračuje bez úlevy. Délka trvání, délka bolesti je to, co se tak těžce snáší. Zesiluje se, a čím déle trvá, tím hůře se snáší. Každý muž, který viděl rodící ženu a stále si myslí, že ženy jsou slabší pohlaví, by měl přehodnotit svou vlastní takzvanou sílu.

Nevíme, zda Marie měla nějaký konkrétní plán porodu nebo přístup k nějakým metodám či lékům na zmírnění bolesti. Plánem porodu bylo to, co každá žena dělala předtím – opakovaně s moudrostí předávanou z generace na generaci, rodinnou podporou a porodní asistentkou. Víme, že ženy v Mariině době a regionu se obvykle spoléhaly na pomoc žen z rodiny a komunity při porodu. Jednalo by se o domácí porod, protože mladší páry měly obvykle malé prostory v rámci větších mezigeneračních rodinných domů.

Pokud měla Marie v plánu родit doma, bylo od toho upuštěno, pokud se scény porodu v evangeliích mají brát doslova. Marie se vydala bez jakékoliv rodinné podpory na dlouhou cestu, aby se nechala spolu s Josefem započítat do sčítání lidu. Vědci poukazují na to, že by bylo zbytečné, aby ženy doprovázely muže, aby se nechali sečíst. Ať už se jedná o literární pomůcku, nebo ne, scény z jeslíček, kde je Marie s Ježíškem položeným v jeslích ve stáji nebo v jeskyni, která právě dorazila do Betléma, by nás měly přimět k zamyšlení, jak mohlo dojít k porodu jen o několik okamžiků dříve.

Robert Campin, asi 1420, Narození Páně. Musée des Beaux-Arts de Dijon. Tento nizozemský betlémský obraz vypráví málo známý příběh o tom, jak Josef přivolal dvě porodní báby, aby se věnovaly Marii.

Na našich vánočních pohlednicích nevidím žádnou krev ani placentu. Porodní báby? Ubrusy nebo teplou vodu na čištění? Někdo nebo něco, co by pomohlo při porodu? Na obrázku to není. Vypadá to, že Marie byla sama a u porodu jí pomáhal jen Josef.

Můj plán porodu také nevyšel. Při prvním porodu jsem byla dávno po termínu, takže mi porod vyvolali, když jsem začala jevit známky porodu s menšími kontrakcemi. Můj porod a dilatace nijak výrazně nepostupovaly, a tak mi byl nitrožilně podán lék Pitocin. Bohužel jsem měla na lék hyperreakci a téměř okamžitě jsem měla ubíjející bolesti. Moc si nepamatuji, co se dělo v následujících 45 minutách, ale můj manžel uvádí, že jsem se na nemocničním lůžku trochu zmítala a že personál nemocnice rychle stáhl dávku léku, dokud se jim nepodařilo přimět anesteziologa, aby mi dal epidurál dříve než obvykle. Přikývla jsem na souhlas, načmárala svůj podpis a v té době už jsem byla schopná vydržet v klidu natolik, aby mi mohl být podán.

Možná proto, že jsem měla epidurál tak brzy na porodní cestě, postupovala jsem dál pomalu a ne bez komplikací. K hlavičce našeho miminka byly připojeny vodiče se senzory pro monitorování srdečního tepu, byla přítomna smolka, což hrozilo problémy s dýcháním, ucpáním dýchacích cest a infekcí. Uvažovalo se o císařském řezu, ale bránila jsem se lékařům dost dlouho na to, aby došlo k dalšímu pokroku, a dovolili mi tlačit – ale s výhradou, že k rychlému vytažení dítěte ven budou možná nutné kleště.

Naštěstí jsme s manželem absolvovali sérii kurzů vedených naší pediatričkou, která nás připravila na vše, co by se s miminkem mohlo během porodu pokazit. Nakonec jsem dítě vytlačila. Naše první dítě bylo na světě (s antibiotiky pro nás oba v případě infekce).

Na co jsem ale připravená nebyla, je to, jak se zastat sama sebe. Jak se budu cítit sama a bát se o svůj život a život svého dítěte, i když bude v místnosti podporující manžel (který také nevěděl, co pro mě má udělat). Jak jsem riskovala smrt. Jak bych se potřebovala uzdravit. O porodním traumatu se s těmi, kdo jsou schopni porodit, dost dobře nemluví. Dobře jsem se zastávala svého dítěte, ale ne sama sebe. Vypadalo to, jako bych byla až na druhém místě.

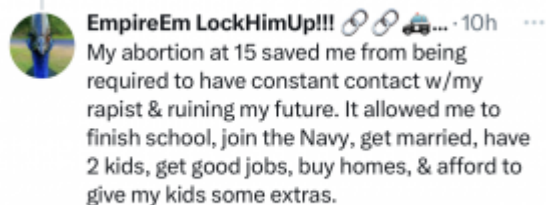
V románovém bestselleru Bonnie Garmusové, nyní seriálu televize Apple, *Lekce chemie*, nastupuje hlavní hrdinka Elizabeth Zottová (hraje ji Brie Larsonová) do nemocnice, aby porodila dítě, které počala se svým nedávno zesnulým partnerem a milencem z chemického výzkumu. Už tak je nedůvěřivá vůči mužům a institucím, protože ji kvůli těhotenství vyhodili z práce. S vědomím, že nemá přístup k antikoncepci (píší se padesátá léta) ani k potratu, spravedlivý přístup k zaměstnání ani ke vzdělání, její výzkum byl ukraden, její život je v troskách, její milující a skvělý partner zemřel, nemá podporu rodiny, je sama v nemocnici a je jí vyčíslena cena léků proti bolesti, které si nemůže dovolit, Elizabeth porodí.

Přijde čiperná zdravotní sestra a řekne jí, že by měla své dítě pojmenovat podle emocí, které právě cítí, přičemž předpokládá, že to bude nějaká příjemná emoce, například „radost“. Elizabeth pojmenuje své dítě „Mad“ – „Šílená“. Mad je jméno uvedené v jejím rodném listě.

Když jsem v nemocnici rodila své druhé dítě, sestra mi řekla, že nemůžu začít tlačit, protože je tu jiná žena, která má k porodu blíž než já, a můj lékař – který ještě ani nebyl v budově – se jí bude věnovat jako první. Po jejím odchodu z pokoje jsem chvíli seděla v šoku. Když uplynulo asi 30 minut, kdy jsem se snažila netlačit, řekla jsem manželovi, že musí někoho najít, protože já už tlačím, ať už jsou připraveni, nebo ne. Připravili se. Tlačila jsem bez lékaře. Objevil se právě včas, aby porodil, ale v tu chvíli mi bylo jedno, jestli tam je nebo není.

Nějak se po nás chce, abychom zapomněly, že jsme silné, že bychom vlastně neměly poslouchat samy sebe, že naše bolest není důležitá, že naše tělo není důležité.

Dává smysl, že jsme našťvané. Nemůžeme se rozhodovat o svém těle, nebo jsme nuceny snášet bolest, kterou nejsme připraveny snášet.

I got to decide my future as it s/be.

Nebojím se lidem říct, že mi potrat zachránil život.

Musíme destigmatizovat a demystifikovat péči o reprodukční zdraví, včetně potratové péče – abychom zajistili, že ženy budou mít znalosti a prostředky k tomu, aby mohly učinit nejlepší rozhodnutí pro sebe a svou budoucnost.

Potrat v 15 letech mě zachránil před tím, abych musela být v neustálém kontaktu s násilníkem a zničil mi budoucnost. Umožnil mi dokončit školu, vstoupit do námořnictva, vdát se, mít 2 děti, získat dobrou práci, koupit si domy & dovolit svým dětem něco navíc.

Mohla jsem rozhodnout o své budoucnosti, jaká bude.

Mnozí z nás jsou násilím nuceny родit děti, které naše těla a mysl a nejsou připraveny родit – zvláště když jsme samy dětmi, jedenáctiletými oběťmi znásilnění, dětmi rodičů dětí, které jsou nuceny родit. To je nelidské. Je to mučení.

Jak bychom mohli říci, že toto tělo patří někomu jinému nebo že plod, který toto tělo zplodilo, patří někomu jinému?

Zde je hřích, problém v zákazu potratů. Snažili jsme se, aby těla žen a dívek zmizela.

Při našich adventních slavnostech jsme se snažili, aby zmizela Marie a viděli jsme jen Ježíše, ale bez Marie bychom Ježíše neměli.

Thomas Merton píše o Marii toto: „Nekorunuje ho tím, co je slavné, ale tím, co je větší než sláva: jediná věc větší než sláva je slabost, nicota, chudoba.“

I těm nejpřemýšlivějším církevním otcům uniká, že Marie korunuje Ježíše svým *tělem*.

Svým tělem Marie setrvává v lásce. Pokračuje navzdory bolesti. To je láska. To je síla. Tvůrčí síla práce a bolesti tlačí ke konečnému cíli života. Obětujeme se, vytrváváme, protože milujeme; máme víru navzdory zoufalství, navzdory bolesti. Svými sténajícími těly promlouváme k životu. Amen.

Je možné, že svýma západními patriarchálníma očima vidíme ženu tak špatně, tak strašně, že kdybychom dokázali vidět ženu jako stvořitelku Nejsvětější svátosti, Ježíše, byli bychom věrnější Písmu, věrnější v očekávání Emanuela?

Vždyť Mariino tělo hovoří o radostné zvěsti velké radosti, která přichází.

Až tedy příště uslyšíte nebo zazpíváte „Ó pojdte, všichni věrní“, budete-li mít dost odvahy, představte si hlavu Ježíška, jak se z těla své matky dere ven: „Nyní se zjevuje v těle! Ó pojdte, klanějme se mu, Kristu Pánu.“

*Bůh z Boha, světlo ze světla,
Hle, on se neštítí lůna Panny;
Bůh sám, zrozený, ne stvořený:
Pojdte, klanějme se mu,
Kristu Pánu.*

*Ano, Pane, vítáme tě, narozeného v toto šťastné ráno;
Ježíši, tobě budiž sláva!
Slovo Otcovo, nyní v těle se zjevující!
Ó, pojdte, klanějme se mu,
Kristu Pánu.*

(*Adeste Fideles*, částečný překlad původních latinských veršů, které v roce 1751 vydal John Francis Wade)

Julia Goldie Day

[Baptist News Global](#)

Související články:

[Adventní krev](#)

[Bolest adventu](#)

[Prsy adventu](#)

[Slzy adventu](#)

Julia Goldie Dayová

Julia Goldie Dayová

Julia Goldie Dayová je ordinovanou kazatelkou v rámci *Cooperative Baptist Fellowship* a žije v Memphisu ve státě Tenn. Je malířkou a hrdou matkou Jaspera, Baraka a Jillian. Více se dozvíte na jejích webových stránkách nebo ji sledujte na sociálních sítích @JuliaGoldieDay.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)